

hundra kronor. Har förbrytelse, hvarom nu är sagdt, skett å sön- eller helgdag, ökas straffet med böter från och med tio till och med femtio kronor.

Idkar någon sådan försäljning, som i 8 § är nämnd, utan att hafva derom gjort anmälan eller dertill erhållit tillstånd, efter som för hvarje fall är stadgadt, eller öfverskrider någon den rättighet till sådan försäljning eller till utskänkning af vin eller maltdrycker, han erhållit, böte från och med tio till och med fyratio kronor.

Om remiss till vederbörligt utskott hemställas.

Stockholm den 26 januari 1898.

J. Byström.

N:o 55.

Af herr **L. P. Mallmin**, angående ändringar i vissa paragrafer af konkurslagen.

I afsigt att åstadkomma någon ändring i utgifterna för de personer, hvilka äro nödsakade att verkställa en betungande legal annonsering, väcktes af en numera affiden ledamot af Riksdagens Andra Kammare år 1895 motion derom, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning, om och i hvilka fall inskränkning eller minskning i den nu genom lag och författningar anbefalda legala annonseringen må ega rum. Lagutskottet, som behandlade denna motion, fann det nuvarande tillståndet i fråga om legal annonsering *vara mindre tillfredställande* och ansåg *en förändring vara önskelig* ur synpunkten dels att söka åstadkomma »minskning i kostnaden för vederbörande annonsör», dels ock hufvudsakligen af den anledning, att det nu stadgade annonseringssättet ej medförde den dermed åsyftade verkan — att

sprida kännedom om ett visst faktum eller en viss händelse till dem, som deraf kunde hafva intresse. På dessa och andra skäl hemställde utskottet, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utreda, om och i hvilka fall inskränkning i den genom lag och författningar stadgade legala annonseringen må ega rum och för Riksdagen framlägga förslag i ämnet. Af lagutskottets ledamöter förenade sig nästan alla i denna hemställan. Då utskottets utlåtande förekom till Riksdagens behandling, bifölls detsamma af Riksdagens Första Kammare efter votering med öfvervägande majoritet och af Riksdagens Andra Kammare utan att någon meningsskiljaktighet uttalades. Riksdagen har alltså otvetydigt uttalat sig för att den ansett en inskränkning i den legala annonseringen vara af behovet påkallad.

Den framställning i ämnet, som Riksdagen aflät till Kongl. Maj:t, lärer emellertid icke föranledt den åtgärd, som Riksdagen med densamma afsett. Den onödiga och för de annonseringsskyldige betungande tredubbla legala annonseringen fortgår ännu i oförminskad grad, och då Kongl. Maj:t icke bifallit Riksdagens uttalade önskan om revision af gällande bestämmelser om denna annonsering, kommer alltså den till intet gagnande utgiften att af den annonseringsskyldige fortfarande utkrävas, utan att, såsom antydt blifvit, den minsta praktiska fördel eller nytta derigenom vinnes.

Att en allmän revision af lagens stadganden i fråga om den legala annonseringen är af behovet påkallad, derom är jag fullt öfvertygad, och detta behof torde få anses så mycket mer i ögonen fallande, som en väl behöflig skattelindring skulle beredas mången, om den nu obligatoriska annonseringen blefve inskränkt. För min del skulle jag helst se, om en sådan allmän revision kunde ega rum; men då Kongl. Maj:t för icke länge sedan afslagit Riksdagens gjorda framställning i detta syfte, vill jag för närvarande icke väcka motion derom. Endast om ändring i några fall af lagens stadgande i fråga om den legala annonseringen har jag ansett mig nu böra göra framställning. Denna ändring afser vissa paragrafer af konkurslagen.

Ingen lärer kunna förneka, att icke konkursbon böra, så vidt ske kan, förskonas från bördan af den till intet gagnande tredubbla annonsering, som nu eger rum. Man kan väl utan att behöfva blifva motsagd påstå, att konkursmassor i allmänhet icke befinna sig i den ekonomiska ställning, att större utgifter, än omständigheterna nödvändigt kräva, böra dem åläggas för konkursernas annonsering och bringande till slut. De, som hafva blifvit nödgade att afstå all sin egendom till borgenärens förnöjande, äro ingalunda i den ställning, att några till intet gagnande utgifter böra dem åläggas. Ty det är en känd sak, att den ekonomiska ställningen vid de allra flesta konkurser är sådan, att vederbörande konkursförvaltning måste iakttaga all sparsamhet för

att kunna inskränka konkursmassans utgifter. En del af konkursmassorna befinner sig till och med i det sorgliga läge, att icke några som helst tillgångar finnas för att ens kunna bestrida annonseringskostnaden. Statsverket får icke sällan träda emellan för att, då tillgångar saknas, gälda vederbörande domares kostnad i och för annonsering af kungörelser om offentliga stämningar i konkurser.

Man har förmenat, att de kostnader, hvilka för den enskilde förorsakas genom nu ifrågakvarande annonsering, icke uppgå till det belopp, att för deras nedbringande en revision af gällande bestämmelser rörande denna annonsering kan anses vara af behovet påkallad. Men jag tillåter mig fästa uppmärksamheten på, att i nu gällande konkurslag förekommer en mängd fall, då man af lagen ålägges att verkställa en tredubbel, ganska dyr annonsering i allmänna tidningarne. Några exempel på huru mångfaldig denna annonsering nu är och att den för mången, ja, de allra flesta konkursmassor är betungande, skola här företes.

Konkurslagens 6 § mom. 3 bestämmer, att den gäldenär, hvilkens vistelseort är obekant, skall genom kungörelse 3 gånger i allmänna tidningarne kallas att inställa sig; i § 8 stadgas, att deltagare i död gäldenärs bo, hvilka äro okända eller vistas utrikes, skola kallas genom kungörelse 3 gånger i allmänna tidningarne att inom viss tid förklara sig i konkursfrågor; § 15 föreskrifver, att offentlig stämning i alla konkurser skall kungöras 3 gånger i allmänna tidningarne, och detta oaktadt att borgenärerna skola underrättas om konkursen genom bref och dessutom genom annonsering i vederbörande ortstidning; § 59 innehåller, att gode män, sysslomän och rättens ombudsman ega kalla borgenärerna genom kungörelse i allmänna tidningarne 3 gånger att höras rörande boet och dess förvaltning; § 74 föreskrifver, att, om frågan om jäf skall vid urtima ting behandlas, domaren skall kungöra 3 gånger i allmänna tidningarne om tiden därför; § 80 bestämmer, att om borgenär efter inställelsedagen anmäler fordringsanspråk, skall kallelse till förhör 3 gånger i allmänna tidningarne införas; i § 86 stadgas, att föreläggandet om anmäld fordrans fästade med ed skall, om borgenär underlåtit uppgifva, hvar han eller hans ombud träffas, införas 3 gånger i allmänna tidningarne; § 89 föreskrifver, att tiden för pröfning af jäf mot edgångsbevis skall af rätten kungöras 3 gånger i allmänna tidningarne; och § 120 bestämmer slutligen, att tiden för klander af utdelningsförslag skall kungöras af rätten eller domaren 3 gånger i allmänna tidningarne.

I alla dessa och måhända andra fall, som jag kan hafva förbigått. föreskrifver gällande konkurslag, såsom jag ådagalagt, en tredubbel annonsering, hvilken åstadkommer ofta oreda och alltid ökade och onödiga utgifter för vederbörande konkursmassor, utan att, såsom allmänt känt är, den

ringaste nytta med de upprepade annonseringarne är förenad. Det är mig icke obekant, att i flera konkurser de här ofvan uppräknade fall, då en tredubbel annonsering skall ega rum, icke alltid förekomma. Men å andra sidan inträffar ofta, att t. ex. de kallelser till borgenärssammanträden, som enligt § 59 af gällande konkurslag utfärdas af gode män i konkursen, sysselmän och rättens ombudsman, måste införas upprepade gånger under handläggning af samma konkurs.

Med sistberörda kallelser till borgenärssammanträden förhåller det sig i öfrigt så, att desamma icke behöfva och vanligen icke heller införas första gången förr än tio dagar före sammanträde. De allmänna tidningarne, hvori kungörelserna intagas, hinna således i de flesta fall, särskildt der postgången icke är snabb, icke ens fram till den ort, der konkursen inträffat och sammanträdet hålles, äfven om den legala annonstidningen skulle i orten vara tillgänglig, hvilket sällan torde vara förhållandet. Ty såsom noggsamt bekant är, har den tidning, hvori spridning bör lemnas åt legala tillkännagifvanden, en så obetydlig läsekrets, att denna utom hufvudstaden nästan uteslutande är inskränkt till länsstyrelserna, domare och magistraterna i städerna. Till kretsen af den stora allmänheten, som kan hafva intresse af att få reda på tiden för ett konkurssammanträde, tränger tidningen säkerligen aldrig.

I förbigående må jemväl erinras derom, att annonseringskostnaden i den legala annonstidningen är, med afseende å tidningens smala spalter, ganska hög och blifver vid upprepade annonseringar genom den nu anbefalda tredubbla annonseringen mycket betungande. De, som hårdast drabbas af denna tunga, äro just konkursmassorna, hvilka, såsom ofvan påpekats, sannerligen behöfva all möjlig lindring i sina utgifter.

Såsom jag här ofvan antydt, skulle jag helst se, om, såsom Riksdagen begärt, en allmän revision af gällande bestämmelser rörande den legala annonseringen kunde komma till stånd, men då Riksdagens förslag härutinnan hos Kongl. Maj:t väckt motstånd, har jag, med åberopande af hvad jag nu i ämnet anfört samt hvad hos Riksdagen tillförene i ärendet förekommit, ansett mig nu böra inskränka mig dertill att hos Riksdagen hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta att i alla de paragrafer af gällande konkurslag, hvori enligt samma lag finnes föreskrifvet, att kungörelser rörande konkurser skola i allmänna tidningarne införas tre gånger, en sådan ändring i lagens stadganden härutinnan måtte vidtagas, att annonsering af sagda kungörelser behöfver allenast en gång i samma tidningar ega rum.

Jag anhåller, att denna min motion måtte remitteras till lagutskottet, som, om den af utskottet vinner understöd, icke lär underlåta att i vederbörande paragrafer af konkurslagen föreslå de redaktionsändringar, som må finnas erforderliga.

Stockholm den 22 januari 1898.

L. P. Mallmin.